

dette Dieblit overfor Udlandet, til at udtale mig om, hvorledes man tænker sig, at Forholdet under en almindelig Krigs store Begivenheder vil stille sig for os, maa jeg indskrænke mig til alene at udtale, at saaledes som det stiller sig nu i dette Dieblit, har man jo dog endnu ikke opgivet Haabet om, at en almindelig Fred vil kunne bevares. Men selv i det Tilfælde, at den Ulykke skulde komme over Europa, at den almindelige Fred ikke vilde kunne bevares, og at der indtraadte et stort Uveir, var det jo dog ikke en Følge heraf, at vi vilde komme med i de store Begivenheder og blive førte ind i Maelstrømmen. Alle Regjeringens Bestræbelser vilde gaa ud paa, at det maa lykkes at holde os udenfor den store Bevægelse, og der foreligger i Diebliffet — det vil jeg bestemt udtale — ikke det Mindste, der skulde svække det Haab, Regjeringen nærer om, at det skal lykkes at bevare os uberørte af disse store Begivenheder. Men det er naturligvis en Selvfølge, at for saa vidt man vil tale om, hvorledes Forholdene paa et senere Standpunkt vilde stille sig, ser Regjeringen sig ikke i Stand til derom at meddele nogen videre Oplysning.

Scavenius: Jeg har kun et Par Ord at sige om Endringsforslagene under Nr. 30 og 31. I Endringsforslaget under Nr. 30 har Flertallet i Finantsudvalget foreslaaet, at Bevillingen til en Konsul i Rom skal negtes. Efter Alt, hvad jeg har kunnet skaffe mig at vide om denne Sag af Folk, som have opholdt sig i Rom, baade almindelige Rejsende og Kunstnere, maa jeg antage, at en Konsul i Rom er det nødvendigt for os at have. Som den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, vil det i alt Fald, saalænge som Forholdet mellem det kongelige og det pavelige Hof i Rom er, som det hidtil har været, ikke være muligt for vor Gesandt, der er ansat ved det kongelige Hof, at opnaa de nødvendige Tilladelser for Kunstnere og Andre til at besøge Samlingerne i Vatikanet, der tilhøre Paven. Dertil maa der være en anden Mand, som ikke specielt er akkrediteret ved det kongelige Hof. Der rejser sig ganske vist, som den ærede Ordfører ogsaa gjorde opmærksom paa, det Spørgsmaal, om det vil være hensigtsmæssigt som hidtil at bevare Forbindelsen med Sverrig og Norge paa dette Punkt eller ikke. I længere Tid har den danske Konsul nebe i Rom tillige været Konsul for Sverrig og Norge. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at i og for sig vil Bevarelsen af dette Forhold være det Heldigste, eftersom der efterhaanden er fremkommet visse Eiendoms-gjenstande, som ere fælles for os og Sverrig-Norge. Den Skandinaviske Forening er ligeledes fælles, i hvilken Konsulen bestandig har været den sødte Formand. For saavidt kan der ikke siges Andet, end at det vil være det Naturligste, om Forbindelsen med Sverrig og Norge bliver vedligeholdt. Men paa den an-

den Side kan det heller ikke negtes, at i alt Fald efter, hvad der er kommet til vor Kundskab, synes den svensk-norske Regjering nu at være til Sinde at ansætte en Mand som Konsul i Rom, uden at have forhandlet desangaaende med den danske Regjering, og i saa Fald turde det dog være et Spørgsmaal, som jeg er overbevist om, at den høitærede Minister vel vil overveie, om det vil være rigtigt for os bagefter, efter at en fremmed Regjering uden Forhandling med vor Regjering maatte have ansat en Mand, da ogsaa at ansætte denne. Det turde dog maa- ske i saa Fald vel være det Rigtigste at vise, at man kan undvære de Andre. Jeg er, som sagt, enig med den ærede Ordfører i, at det er et Spørgsmaal, som trænger til at klares, og at det kan have sin Betydning og Vigtighed; men jeg er ikke enig med ham i, at det er en Grund til foreløbig at negte Bevillingen. Det er tværtimod en Grund til foreløbig at bevilge Beløbet, for at stille den høitærede Minister frit under den mulige Forhandling, som man endnu kan haabe, at Sverrig vil indlade sig paa med os. Men efter de Udtalelser, den ærede Ordfører fremkom med, kan man altsaa nære det Haab, at det ikke er Flertallets endelige Beslutning at negte denne Konto. Det vil jo da vel komme an paa de Erklæringer, som den høitærede Udenrigsminister kan fremkomme med inden tredie Behandling. Hvad det andet Forslag angaar om Bevillingen til Ud- styring, Rejser og overordentlige Missioner, da er jeg ganske enig med den høitærede Minister i, at der ikke er nogen rimelig Grund til Nedsættelsen. De hidtil bevilgede 20,000 Kr. ere aldrig brugte, naar der ikke har været nogen Brug for dem, og er der nogen bestemt, presferende Brug, bliver Ministeren ligefrem nødsaget til at bruge Pengene og komme til os med en Efterbevilling. Den sidste overordentlige Mission, der er udsendt, nemlig vor Gesandts i Italiens Sendelse til det spanske Bryllup, har allerede kostet de 10,000 Kr., der her er Tale om, saa at de Herrer ville se, at det ikke i og for sig er Sum- mer, som kunne række meget vidt, der fordres bevilget.

Jagd: Jeg maa tilstaa, der er ikke nogen Del af Finantsloven, hvor jeg tror, at Folkethin- get med mindre Haab om at udrette noget Gødt kan indlade sig paa nogen Forhandling, end det Afsnit, der i dette Dieblit er sat under Forhand- ling. Jeg skulde heller ikke have forlangt Ødet, naar jeg ikke dels skulde deltage i Afstemningen over de Punkter, som foreligge, og derfor finder nogen Anledning til at motivere mit Standpunkt overfor disse Spørgsmaal, dels sandt, at den Naade, hvorpaa den ærede Ordfører omtalte disse Sager, stod i temmelig skarp Strid med min Op- fattelse af dem. Jeg er saa langt fra at anse dem for uvigtige Spørgsmaal, at jeg tværtimod